

Az, hogy mindent nyilvánosságra hoztunk, ami csak beérkezett hozzánk, megfelelt a transzparenciáról vallott felfogásunknak. Hogy is cselekedhettünk volna másként? Különböben a szemünkre vethették volna, hogy elfogultak vagyunk. Mindent közzétettünk, legyen szó jobb- vagy baloldali, szimpatikus vagy idióta embereket érintő anyagokról. Egyes esetekben bizonyára túlléptük a határt, hiszen a magánlevelekkel sem tettünk kivételt, amelyek ártatlan harmadik személyek életét is érintették. Nyilvánosságra hoztuk például a holokauszttagadó David Irving leveleit. Ezzel közvetlenül tettük tönkre az amerikai felolvasókörútját, mivel azután, hogy közöltük annak állomáshelyeit, nem sok szervező akarta kitenni magát az Irving-ellenes tiltakozók rohamának. A levelekből az is kiderült, milyen arrogáns hangot engedett meg magának a vitatott hírű történész a saját titkárnökjével szemben. Ez kétségtelenül magánügy volt. Ennek a nyilvánosságra hozatala minden bizonnyal kellemetlen volt a hölgy számára, elvégre ki szereti, ha kiderül róla, hogy áldozat? Ám ahhoz, hogy pártatlanok maradhassunk, a transzparencia elvét mindenképp fölé kellett helyeznünk.

Julian számára az elvek mindennekfelett álltak. Amikor az egyik forrásunk felfedezett egy biztonsági rést az amerikai, Minnesota állambeli Norm Coleman szenátor weboldalán, és elküldte nekünk az így megszerzett adatokat, Julian nemcsak az ott szereplő támogatók névsorát akarta közzétenni, hanem pontos hitelkártyaadataikat is, beleértve az úgynevezett ellenőrző számokat. Az érintetteket e-mailben értesítettük ugyan a küszöbönálló kiszivárogtatásról, hogy bankszámláikat időben zároltathassák, és az adatok egyébként is már hetek óta felbukkantak különböző fájlcsereelő oldalakon, én mégis úgy éreztem, ezzel túl nagy kockázatot vállalunk, rá-

adásul feleslegesen. A Coleman-támogatók pontos banki adatainak önmagában nem volt információértéke.

Hosszas vita után megállapodtunk abban, hogy a hitelkártyaszámok utolsó számjegyeit kifeketítve közöljük az anyagot. Úgy tűnt, Julian kedvét leli abban, hogy minél több bosszúságot okozzon az embereknek. Egyszer elmagyarázta nekem, hogy szerinte az emberek kimondottan szeretnek bosszankodni. A spam üzeneteket például olyan örömet okozó bosszúságnak gondolta, amin az emberek szívesen húzzák fel magukat. Úgy tartotta, az ilyen üzenetek küldői ezzel közvetve szívességet tesznek az embereknek. Röviddel azelőtt véletlenül hibásan küldött el egy e-mailt, aminek következtében 350 000 ember kapott kéretlen üzenetet a WikiLeaks-től. Mailcímünk ezáltal felkerült néhány spamszűrő listára, és nem volt könnyű levenni onnan. Juliannek mégis sikerült valami pozitívumot találnia a történetekben: azt állította, hogy az emberek örülnek, ha dühönghetnek egy kicsit.

Hasonlóan komolyan vettük hosszú ideig azt a szabályt is, hogy a beküldött anyagokat beérkezésük sorrendjében dolgozzuk fel. Minden információt meg akartunk osztani a világgal, ami csak elért hozzánk és egy kicsit is fontosnak tűnt. 2009 végéig tudtuk is tartani magunkat ehhez az elvhez. Innentől kezdve azonban Julian egyre inkább azt sürgette, hogy a médiában nagyobb hatást keltő témákat kürtöljük minél előbb világgá – ez később sok vitára adott alkalmat közöttünk.

A Julius Bär-időkben még elképzelhetetlen volt, hogy komolyabb vita támadjon Julian és köztem. Ritkán találkoztunk, többnyire csak chateltünk. Ha együtt voltunk, mindig jól éreztük magunkat egymás társaságában. Mindig „hoi”-jal köszöntött. Aztán megkérdezte: „how goes?” – hogy vagyok.

Julian nem egy előzékeny típus, de megvolt benne az a képesség, hogy megteremtse a kölcsönös elismerés bensőséges érzetét.

Már akkortájt sem találkozhattunk „normális” helyeken, mert Julian aggódott, hogy figyelik. Túl veszélyesnek tartotta, ha kettőnket együtt látnak. Soha nem mentem érte a repülő-térre vagy a pályaudvarra, többnyire csak felbukkant valahol, késő este kopogtatott az ajtómon, vagy váratlanul felhívott és megadott egy találkozóhelyet. Emlékszem, milyen volt, amikor 2008-ban hosszú idő után először láttuk egymást viszont. Elé mentem a berlini Rosa-Luxemburg-Platz metróállomásra. Hozzám lépett és szorosán átöleltük egymást.

– Örülök, hogy látlak – mondta.

– Én is – feleltem.

Ritkán mondtam ki ennyire őszintén ezeket a szavakat. Egyszerűen jó volt vele lenni. Mert tudtam: ugyanazért harcol, amiért én is. Éppúgy nem célja, hogy sok pénzért eladja magát valami nagyvállalatnak. Tudtam, számára is az a lényeg, hogy valami hasznosat tegyen a társadalomért. És hogy a gazemberek orrára koppintson, ahogy egyszer fogalmazott.

2008 nyarán, az egyik hétvégén szereztünk egy bérelt autót, egy ezüst, C-osztályos, kombi Mercedest. Teletömtük a csomagtartót szerverekkel, amelyeket az első adományokból vásároltunk, és csináltunk egy mini európai turnét. Már igencsak esedékes volt. Az infrastruktúránkat nagyon megviselte a folyamatosan növekvő roham, a sok oldallehívás és a beérkező anyagok. Kezdetben még működött, hogy egy kicsit nagyobbra tupíroztuk magunkat, mint amekkorák voltunk. A műszaki infrastruktúránk azonban már nem bírta. Felelőtlenség volt. Ha akkoriban valaki rájött volna, hol van a szerverünk, simán kinyírhatta volna a WikiLeaksset.

Kiokoskodtam egy útvonalat az új telephelyeink megtalálására. Kellettek helyszínek itthon és külföldön, lehetőleg feltűnésmentes, biztonságos helyek, és feltétlen titokban kellett tartani a célunkat – már csak azért is, hogy ne sodorjuk veszélybe a szerverhelyet biztosítókat.

Azon a hétvégén kemény teljesítménytúra várt ránk. Az autóbérlő cégnél feltehetően döbbenet bámultak a kilométeróra, amikor a kocsit 24 órával később, 2100 megtett kilométerrel visszavittük.

Beletapostam hát a gázpedálba. A visszapillantó tükörben állandóan figyeltem, nem követ-e valaki titkos missziókon. Julian szitkozódva ült mellettem. Pocsék mitfahrer volt. Véggig panaszkodott, hogy túl gyorsan vezetek. Ausztrálként túl szűknek és zsúfoltnak találta az utainkat, és feltehetően nem tudott szabadulni attól az érzésétől sem, hogy rossz oldalon megyünk.

A számtalan számítóközpont egyikében, ahol a szerverünket elhelyeztük, Julian egyszerűen fogta magát, és hozott egy kábelt a szomszéd szobából, majd középen átvágta. Eből barkácsolt egy új csatlakozót a laptopjához, mert a sajátja nem ért el a legközelebbi konnektorig. Az, hogy az ilyen helyek térfigyelő kamerákkal vannak felszerelve, és hogy bizonyosan nem díjazzák, ha valaki kettévágja a kábeleket, nem zavarta.

Arra is emlékszem, hogy a svájci utunkon befalta az utolsó frankjaimból vett Ovomaltine kakaóporomat. Imádom ezt a svájci csokoládés italt, és egész úton arról ábrándoztam, hogy otthon készítek majd magamnak egy hatalmas bögre kakaót. Ám mire Wiesbadenbe értünk, egy szemnyi se maradt belőle. Julian egyszerűen feltépte a csomagolást és a szájába öntötte.

Svájcban az is megfordult a fejünkben, hogy Zürichben

lefényképeztetjük magunkat győztes pózban a Julius Bär Bank épülete előtt. Ha kicsit több időnk lett volna, biztosan megtesszük.

Időközben a „macizás”⁶ bevonult a szótárunkba. A bankházzal szemben aratott győzelmünket emlegetve például nem azt mondtuk, hogy Dávid Góliát ellen, hanem hogy a medvék ellen győzött.

Később voltak nagyobb jelentőségű kiszivárogtatásaink is, világpolitikai szinten fontos leleplezések, dicsőséges pillanatok az esti tévéhíradókban. Mégsem örültünk soha többé olyan felhőtlenül egyiknek sem, mint a „medve leterítésének”. Egy végtelen anyagi forrásokkal rendelkező bank, amely megbízta az egyik legmenőbb ügyvédi irodát a képviseletével – mégis tehetetlenek bizonyultak velünk és okosan kitalált rendszerünkkel szemben.

Ezek a „medvefőnökök” bizonyára ahhoz voltak szokva, hogy egyetlen szavuk elég, hogy másokat elhallgattassanak. Velünk azonban megégették magukat. Pedig ott, ahol ennyire hatalmas, milliárdos összegekről döntenek, minden bizonynyal a leghatalmasabb és legokosabb emberek ülnek. Ezek az emberek minden piszkos ügyletükből találtak megfelelő kibúvót. Ebben az esetben mégsem tudtak fogást találni rajtunk. És akkoriban mindössze két emberből és egy lepukant szerverből állt az egész vállalkozásunk! Ekkor tudatosult bennem először, hogy az egész világgal szembezállhatunk.

Túlzás lenne azt állítani, hogy ettől szállt el igazán az egóm. Korábban sem szenvedtem kisebbségi érzéstől. De ha az ember leterít egy hordányi medvét, ezután azért egy kicsit nagyobb önbizalommal vág neki az életnek.

A lakásomtól nem messze, csupán két keresztveződesnyire volt a *Haselnuss* nevű balos-alternatív bolt, ahol mindennap vásároltam. Már akkor is viszonylag kevés érintkezési pontom volt a normális világgal, ez a bolt volt az egyik. A Julius Bär-ügy után azzal az érzéssel léptem be az ajtón: „Ha tudnátok, kivel szúrtam épp ki, büszkék lennétek rám.”

Mindig ugyanaz a három eladó állt a pult mögött, velük fecsegtem, amíg becsomagolták a tejszínemet vagy a tejemet. Egyszer megkérdezték, tulajdonképpen mivel is foglalkozom. Azt hiszem, az internetről és a korrupció elleni harcról szóló fáradságos magyarázataimból csak annyi maradhatott meg bennük, hogy valami leharcolt számítógépbuzi lehetek. Barátságosan mosolyogtak és becsomagoltak még egy kis üveggel a legújabb Fair trade mogyoróvajukból „kóstoló-nak”. Aztán vajkrémekről beszélgettünk tovább, az jobban érdekelte őket.

A *Haselnuss* boltban újságokat is tartottak, mégpedig nem afféle, a világ történéseit marxista szemszögből megvilágító kiadványokat, hanem komoly polgári lapokat, például a *Frankfurter Allgemeine Zeitungot*. Volt köztük néhány olyan is, amelyekben írtak a Julius Bär-ügyről. Néha az újságkupacok között turkálva, titokban örültem, hogy a *Haselnuss* dolgozói nem tudják: akit a cikkekben emlegetnek, valójában nem más, mint ez a fura, borostás alak a nyomott mintás pólójában, aki mindennap náluk vesz egy doboz tejszínt a reggelijéhez.

MI ÉS A SZEKTA

Nem sokáig ülhattünk a babérjainkon. A Julius Bär-iratok kiszivárogtatását követően hamarosan beérkeztek hozzánk az első szcientológiával kapcsolatos dokumentumok.

Magunk sem tudtuk, honnan származnak. Ugyanakkor nem lehetett pusztán véletlen, hogy szinte ezzel egy időben felbukkant a chaten egy sor *anonymous*os figura is.

Ők az internetes aktivisták egy olyan nemzetközi csoportja, amelyik hadat üzent a szcientológiának. Az elnevezés onnan ered, hogy a saját identitásukat felfedni nem kívánó felhasználók a fórumokon és képmegosztó oldalakon az „anonymous” címkét kapják. Az Anonymous tagjait a Guy Fawkes-maszkról lehet megismerni, amit a *V for Vendetta* című képregényből vettek át. Guy Fawkes egy felkelő volt, aki 1605-ben levegőbe akarta repíteni az angol Parlamentet, és az ő arcképét használta álarcként a *V for Vendetta* főszereplője. Az Anonymous-tagok is ezt a maszkot használják, így jelennek meg YouTube videókon és a tiltakozó akcióikon.

A merev mosolyú, hegyes bajszerű-szakállú férfimaszk valóban elég ijesztő.

Az Anonymous a weboldalán a szcientológiai egyházzal szemben érzett félelmével magyarázza ezt: „Úgy tűnhet, mintha megpróbálnánk félelmet kelteni, de nem ez a szándékunk. A szcientológusok szervezete viszont üldözi mindazon normális állampolgárokat, akik tiltakoznak kétes tevékeny-

ségeik ellen. Az üldözés alatt azt értjük, hogy kémkednek utánuk és zaklatják őket. Csak azért kémkednek valaki után, mert nem osztja a világnézetüket. Mi csak védekezni akarunk a megfélemlítés és zaklatás ellen, amelyet néhányunknak már el kellett szenvednie. A szcientológiai szervezet örületesen gazdag, hihetetlen jogászcsapattal rendelkezik és hírhedt a gyanús jogi ügyleteiről. Ezért viselünk maszkot.” Videóikat és üzeneteiket az Anonymous-tagok a maszk mellett az alábbi mottóval is megjelölik: „Knowledge is free. We are Anonymous. We are Legion. We do not forgive. We do not forget. Expect us!”⁷⁷

A szcientológusok nagy hatalmú ellenfelek voltak. A szekta már sok embert elhallgattatott, aki be akart számolni a nyilvánosság előtt a tevékenységükről. Főleg azokat az egykori tagjaikat fenyegetik perrel, zaklatják és félemlítik meg, akik szakítottak a szcientológiával, és most másokat próbálnak óva inteni a szekta módszereitől.

A bennfentes ismeretekkel rendelkezők nálunk lehetőséget kaptak, hogy nyilvánosságra hozzák az információikat, és mégsem fenyegette őket az a veszély, hogy a Szcientológia Egyház beperli őket. A Julius Bär-ügy kapcsán bebizonyítottuk, hogy ellenünk semmit sem lehet tenni.

Elsőként a szekta belső kézikönyveit hoztuk nyilvánosságra. Majd egyre több dokumentum landolt a postafiókunkban. Miután a „bankrendszer” legyőztük, jöhetett a „szektarendszer”. Korábban soha sem foglalkoztam a szcientológiával, és ahogy kezdtem jobban megismerni, egyre inkább megdöbbenem.

Szcientológusként az embernek egyfajta számlárlétrát kell megmásznia, bizonyos szinteket („level”) kell teljesítenie azal a céllal, hogy elérje a tiszta („clear”) állapotot, ugyanis

csak így teljesítheti ki a mindenkiben meglévő „thetán”, a szellemi lény a képességeit.

A thetánok különös teremtmények. Állítólag a 76 bolygóból álló univerzumunk évmilliókkal ezelőtt túlnépesséssel küzdött. Az intergalaktikus hadurak egyike, Xenu azzal a megbízással kelt át a galaxisokon, hogy megmentse a világot. A bibliai Noé ellenpárjaként Xenu az univerzum lakóinak salakját gyűjtötte össze, főleg bűnözőket és más gyanús alakokat, aztán itt, a Földön megölette ezeket a lényeket, és a vulkánokba zárta, például Hawaiiin, amelyeknek hidrogénbombákkal berobbantotta a száját. Ugye, tudnak követni?

Azóta élnek a Földön a thetánok, a meggyilkoltak szellemei. Ezek testet keresve ráakaszkodtak a primitív emberre, és így alakot ölthettek. Ha a ma emberének valamilyen problémája van, azért tehát ezek a thetánok felelősek, amelyek még mindig a lelkünk mélyén lakoznak – állítja a szcientológia. Az egyház segítséget nyújt az embereknek, hogy lerázzák magukról a belső thetánokat. L. Ron Hubbard, a szcientológia alapítóatyja azt vallotta magáról, hogy több százmillió éves, és megfigyelőként beutazza a világmindenséget – mindennek alátámasztására közzé is tettük az ötvenes évekbeli fellépésin készült hangfelvételeket.

Mivel ennyi ostobaságot feltehetően még a szcientológia legnaivabb új tagjainak se lehet rögtön az elején beadni, ezt az információt csak egy bizonyos szint elérését követően osztják meg a tagokkal. A megfelelő szint elérése előtt a szektatagok egy pillantást sem vethetnek az „Iratok” ezen részébe, mivel még nincsenek felkészülve rá. Például csak az ötödik szint elérése után tudhatják meg, hogy a világot földönkívüliek népesítik be.